

senterede med 6 Mand, 6 Stemmer, i Bankkomiteen. Selv om denne Bankdirektør vil føle, at han er Statens Repræsentant, er han dog ogsaa Bankrepræsentant, og han vil vanskelig kunne unddrage sig de Følelser og de Stemninger, dette medfører; han vil naturligt føle sig hjemme hos de 5 Mænd, der repræsenterer de private Banker. Det beklager jeg i høj Grad. Jeg betragter Finansministerens Optræden ved den Lejlighed som en Falliterklæring fra Statens Side. Jeg betragter den som et Vidnesbyrd om, at denne Regering, i hvert Fald dens Finansminister, ikke i mindre Grad end den foregaaende Regering, om end maaske delvis af noget andre Grunde, er afhængig af Finansmagten, er afhængig af det tredje Ting.

Samtidig vedtog Bankkomiteen at hemmeligholde alle sine Beslutninger, sit Arbejde, endog Tiden for sine Møder. Medens Bankkomiteens Formand den 17. Februar i Fjor, straks efter Bankkomiteens Nedsættelse, endog havde henvendt sig officielt til Journalistforeningen og anmodet alle Blade om at sende Repræsentanter op til ham paa et bestemt Sted og til et bestemt Klokkeslet, for at de stadig kunde holdes à jour med alt, hvad der foregik i Bankkomiteen — medens dette var Formandens oprindelige Hensigt, der ogsaa blev gennemført i Løb af en Række Maaneder, besluttede Bankkomiteen den 12. November i Efteraaret for Fremtiden at hemmeligholde sine Møder og hemmeligholde alle sine Beslutninger, der kom frem. Dette er kommet frem i et Blad, der staar Regeringen nær, i et Blad, der, saa vidt jeg ved, har modtaget Subsidier fra den nuværende Konseilspræsident og fra den afgaaede Indenrigsminister, altsaa Regeringens københavnske Organ, saa det kan ikke benægtes som noget, der kun er frem-sat fra regeringsfjendtlig Side. Det nævnte Organ tilføjede, at man endog i Bankkomiteen havde vedtaget saa høje Konventionalbøder for den, der overtraadte dette Tilhold om Hemmeligholdelse, at Størrelsen af disse Bøder vilde vække Forfærdelse i disse pengeknappe Tider, vi nu ere i — jeg ved ikke, om det just var Ordene, men det var i hvert Fald Meningen. Jeg spørger atter den højtærede Finansminister, saaledes som jeg spurgte i Efteraaret, hvorledes han har kunnet finde sig i dette.

Den Bankkomité, der blev indsat i Februar, var for Resten ikke i den Form eller med den Magtfuldkommenhed, den

fik, bestemt i Loven. Loven indeholder intet derom. Man kan sige, at Loven ganske vist sanktionerer den Overenskomst, som den afdøde Finansminister den 9. Februar havde truffet med Bankerne, men Loven indeholder i og for sig intet derom. Komiteen kunde vel nok være lavet noget mere demokratisk, end den blev, men ifølge hele den Maade, hvorpaa Sagen har udviklet sig under denne Bankkomité's Ledelse, har den, saa vidt jeg ser, mere og mere tilspidset sig derhen, at det er Bankernes Repræsentanter, der ere blevne de egentlige Herrer, og Staten maa stadig trække sig mere og mere tilbage fra Ledelsen. Vi ere i Virkeligheden komne ind under et Bankvælde i saa høj Grad, som man ikke har kendt det i mange Aar. Dette Bankvælde gaar saa vidt, at denne Bankkomité endog har optaget et Statslaan, et midlertidigt Veksellaan paa 20 Mill. Kr., som Staten delvis garanterer for. Nu foreslaar den højtærede Finansminister i det foreliggende Lovforslags § 3, at denne Ret skal udvides derhen, at Bankkomiteen ogsaa i Fremtiden kan optage yderligere Laan med delvis Garanti fra Statens Side. Det glædede mig i høj Grad, at Flertallets Ordfører dog ikke kunde gaa med hertil, og jeg gaar altsaa ud fra, at denne § 3 paa Forhaand er dødsdømt, og at altsaa den højtærede Finansminister allerede har hentet sig et af de smaa Nederlag, som hans korte Bane allerede nu har været saa rig paa.

Dernæst gør jeg opmærksom paa, at det Bankvælde, vi ere komne ind under i det sidste Aar ved den Maade, hvorpaa hele denne Sag er praktiseret med Tilladelse af Regeringen, gaar saa vidt, at den tidligere Justitsminister ved en Resolution af 4. April har givet Bankkomiteen kriminel Aktionsret her i Landet. Det er Bankkomiteen, der faar Justitsministeriets Eneberettigelse til at afgøre, i hvilke Tilfælde der skal indledes kriminel Tiltale mod dem, der mulig have forset sig under Bankkrisen. Den Ret, som man dog troede tilkom og kun kunde tilkomme Staten, Justitsministeriet, Retsmyndighederne: at beordre Aktion, har Staten fraskrevet sig. Justitsminister Alberti fraskrev Staten denne Ret og lagde den i Hænderne paa en Komité, hvor de private Bankers Repræsentanter mere og mere have faaet Magten og nu faktisk have Enemagten, takket være ogsaa den nuværende Finansministers svage Holdning. Jeg forstaar meget godt, at Justitsminister Alberti ikke havde noget